

Lăsați presiunea afară!
(LaBt den Druck heraus!)

Jeffersonville, Indiana, SUA, 13 mai 1962

Îți mulțumesc, frate Ruddel. Mă bucur foarte mult să știu că am un fiu duhovnicesc prin Evanghelie. Asta este foarte bine. Da, bineînțeles, eu îl prețuiesc pe fratele Ruddel. Eu cred că și Pavel a avut un fiu numit Timotei. El spunea că este fiul lui în credință.

Eu nu sunt sigur dacă acela nu este Flossy Ford. Eu îmi amintesc că mult timp în urmă, pe când mai eram încă un băiat, eram prieten cu fratele ei, Lloyd. Atunci ea făcea de obicei multe prăjituri și noi veneam și mâncam până aproape ne îmbolnăveam. Eu îmi amintesc când odată m-a invitat Lloyd la el, și sora lui mai mică a făcut prăjituri. Noi am mâncat atât cât am putut. Eu am vrut să fiu toată seara împreună cu Lloyd. Când s-a întunecat, am observat că era timpul să merg acasă. Eu am fugit pe stradă în jos și mi-e era o frică de moarte pe drumul spre casă.

Eu pot să-mi amintesc de tatăl lor. Mama ta mai trăiește? Asta-i frumos. Multă apă a curs de atunci pe râu în jos. Acum suntem doi oameni de vârstă mijlocie — bunici. Dar există o țară în care nu vom mai îmbătrâni. Eu sunt așa de bucuros Flossy, că și tu cauți această țară și ai siguranța că o vei găsi. Cum îi merge lui Jim, soțului tău? Eu pot să-mi amintesc bine de el. Eu îi cunosc și pe unii dintre copii. Aproximativ în timpul acela când am început să merg pe câmpul misiunii, ei s-au căsătorit. Copiii lor au crescut de atunci. Noi am pierdut un pic legătura. Pe fratele Lloyd îl mai întâlnesc câteodată pe stradă și ne salutăm. Ei au pregătit multe cine pentru mine și ei au fost pentru mine ca frate și soră.

Mă bucur că primul gând al fratelui Ruddell a fost să facă din sala de oaspeți o casă a DOMNULUI. Asta este bine. Voi știți că dacă vezi un pic lucrurile dinainte, atunci este bine. Astfel noi am putut vedea ceva în băiatul acesta timid. Tatăl său și cu mine lucram acum câțiva ani împreună. Eu știu că tatăl lui era harnic și îndrăzneț. De ce să nu fie și fiul său așa? Eu știu că el avea o mamă drăguță. El venea din linia corectă, deci trebuia să fie ceva bun în el și o dorință în inima lui să-L slujească pe DOMNUL. Dacă adâncul cheamă adâncul, atunci trebuie să vină un răspuns la chemare. Eu sunt așa de bucuros că fratele Ruddell înaintează.

Acest grup minunat de oameni! Pentru mine este o mare onoare să vorbesc în seara aceasta unui grup de sfinți. Acesta nu este locul nostru pentru totdeauna, asta o știți. Noi suntem călători, noi nu suntem aici acasă.

Eu pot să-mi amintesc cum tu, soră Rudell, ai venit cu el și ați șezut acolo. El ținea capul aplecat și tu erai foarte sigură. Ea credea că el va predica Evanghelia.

Cu o așa soție bună și părinți care se roagă, trebuia să se întâmple ceva, frate Ruddell, și s-a întâmplat. Eu mă rog frate Ruddell, ca acesta să fie numai un punct de plecare pentru tine, din care tu te vei putea ridica în înălțimile minunatei Evanghelii. Eu știu că fratele și sora Max Ruddell ar fi foarte fericiți în seara aceasta. Ce mult aș fi dorit să-l văd pe Billy Paul pe platformă. Eu sper să-l văd într-o zi pe Iosif pe platformă. Asta ar fi minunat. Toate greutățile pe care le-am avut la creșterea copiilor noștri, mai ales a tinerilor, ne-ar fi atunci răsplătite. Voi priviți înapoi și vedeți părul cărunt al tatălui vostru și vă gândiți că unele din faptele voastre au pricinuit aceasta.

Este bine să fii aici. Eu sunt un pic răgușit. Fratele Gene Goad și cu mine am făcut o călătorie mică și ne-am dus jos la pescuit. Peștii au tras. Am avut un timp frumos și ne-am întors târziu acasă. Noi am ieșit afară în largul apei și am răcit un pic. Dar eu sper că mă veți suporta.

Noi ne pregătim pentru o misiune de vară care va dura 90 de zile. Noi sperăm că la sfârșitul lui august sau începutul lui septembrie suntem înapoi. Săptămâna aceasta încep în Green Bay, Michigan, după aceea duminică după masă sunt la o conferință la facultate. În Green Bay voi vorbi la conferința oamenilor de afaceri creștini. De acolo mă duc la Chicago la o adunare misionară cu fratele Joseph Boze. De acolo în Southern Pines și apoi la Cow Palace în South Gate, Los Angeles. Circa patruzeci de biserici care cred în unitatea lui Dumnezeu sprijină aceste adunări. Ei sprijină pentru prima dată adunările mele. Canada.

Din California merg la Oregon și și apoi în Canada. Mai departe în Anchorage, Alaska. În toamnă mă voi întoarce. Fratele Joseph Boze merge în Kenya, Tanzania și Africa de Sud pentru a pregăti adunările de toamnă.

Dacă aș spune că mă simt călăuzit să merg în aceste locuri, atunci nu ar fi adevărat. Dar simt că trebuie să semănăm sămânța, și de aceea fac tot ce pot în Împărăția lui Dumnezeu.

Să ne aplecăm acum capetele încă o dată pentru rugăciune. Nu pentru că nu ne-am rugat încă, ci pentru că eu vreau să-L rog pe DOMNUL să-mi ajute și să-mi dăruiască cuvintele potrivite pentru voi.

Tatăl nostru ceresc, noi ne apropiem acum de tronul Tău de har în Numele DOMNULUI Isus, care ne dă acces, care ne-a rugat să venim și ne-a făgăduit că ne va dăruia lucrurile care le cerem. Noi nu ne rugăm ca să apărem în fața judecății Tale, ci venim înaintea tronului tău de har ca să primim milă. Noi recunoaștem că suntem greșiți și nu este nimic bun în noi. Dar noi ne aducem înaintea Ta, DOAMNE. Nimic nu-Ți putem da. Noi venim la Tine în rugăciune cu făgăduința DOMNULUI nostru Isus: „...cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Noi credem aceasta. El ne-a spus să venim și ceea ce Îl rugăm în Numele Său, El

ne va da. Noi credem aceasta. Pe baza credinței noastre noi venim și Te rugăm să binecuvântezi această adunare și pe fratele Ruddell și familia lui, și toate familiile care sunt reprezentate aici. Eu am văzut-o pe doamna Morris și m-am gândit la zilele care au trecut. O, Dumnezeuule, așa cum i-am spus și ei, multă apă a curs pe rău în jos și multă străduială, pericole și obstacole au rămas în urma noastră. Tu ne-ai trecut prin toate acestea, DOAMNE, și încrederea noastră se odihnește în Tine, ca noi să mergem cu Tine până la capătul drumului. Binecuvântează locul acesta. Adu Tu Numele tău aici și dăruiește locului acesta cele mai bune lucruri. Fie ca Tu să îndepărtezi toate relele și piedicile, așa cum s-a rugat deja fratele. Îngăduie, DOAMNE, și răspunde la rugăciunea lui. Vindecă bolnavii din mijlocul nostru. Dăruiește-le mântuirea celor care flămânez și însetează după dreptate. DOAMNE, sfințește acum vocea și faptele robului Tău neînsemnat. Binecuvântează Cuvântul Tău și să nu vină fără rod înapoi. De ar rezolva aceea pentru ce a fost trimis. De ar înviora Duhul Sfânt inimile de la cel mai mare la cel mai mic prin lucrurile divine în seara aceasta. Noi ne rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Azi dimineața am predicat cam mult. Eu nu știu dacă i se poate spune predică. Eu am învățat ca într-o școală duminicală. Odată am făcut aceasta timp de șase ore. Dar în seara aceasta nu va fi așa de rău, de asta sunt sigur.

Eu vreau și citesc un text biblic la tema mea, căci eu știu că cuvintele Sale nu dau greș. De aceea vreau să aduc cuvântul meu în concordanță cu Cuvântul Său și prin cuvintele mele să fac o legătură la Cuvântul Lui care îl luăm ca text.

În seara aceasta vreau să citesc din două locuri: Prov. 18, 10 și din Isa. 32, 2. Mai întâi din Prov. 18,10: „Numele DOMNULUI este un turn tare; cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost.”

Acum Isaia 32,1-2: „Atunci împăratul va împărăți cu dreptate, și voievozii vor cârmui cu nepărtinire. Fiecare va fi un adăpost împotriva vântului, și ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca niște râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete.”

În ceea ce privește textul, tema mea va fi: A lăsa presiunea afară. Acesta este un text mai deosebit: A lăsa presiunea afară. Eu am ales textul acesta pentru că am văzut necazul oamenilor. Înainte de a veni la adunare, eu Îl caut pe DOMNUL în rugăciune, ca atunci când stau în fața unei adunări, fie mică sau mare, indiferent dacă stau în fața unui om sau a unui milion, pentru ca să nu fiu auzit sau văzut eu, ci DOMNUL să fie proslăvit. Eu nu vin aici ca să fiu auzit, căci în mine nu este nimic. Eu am o voce cam joasă, sunt un om fără școală, nu rămân niciodată la textul meu, ci sar peste tot de la Genesa până la Apocalipsa. Eu nu sunt un orator bun, dar eu Îl iubesc pe DOMNUL. Eu pot să-L iubesc pe Hristos numai dacă iubesc mai întâi poporul Lui. Eu trebuie să iubesc poporul Lui. Dacă eu iubesc

poporul Lui, atunci Îl iubesc și pe El. Eu aș vrea să fac ceea ce a făcut și El. Eu vreau ca modul meu de lucrare să corespundă cu al Lui, să încerc întotdeauna să fac numai bine și să ajut pe cineva.

Ceea ce spun acum, nu spun pentru a măguli, ci din inimă. Dacă aș spune altceva, atunci aș fi un fățarnic. Eu cred că această adunare are un păstor care apără adevărul, indiferent de ceea ce vine sau pleacă. Asta cred eu. Așa o încredere am eu în fiul meu. El este neînfricat. Eu cred că el este un bărbat fără cusur, sfințit, trimis de Dumnezeu cu o slujbă pentru aceste zile din urmă. El predică același Cuvânt ca și mine, și anume din Genesa până la Apocalipsa așa cum este scris. Asta îmi place. Nu a încheia compromisuri, ci a rămâne în Cuvânt. Asta îmi place.

Apoi m-am gândit, un astfel de bărbat — și eu să merg pe podium? El este mai tânăr, ce aș putea spune eu ca să-i ajute adunării lui. De aceea el și-a dorit să vin aici. El este un păstor, el are grijă de oile sale.

Poate s-a gândit că o schimbare ar fi bună pentru oamenii lui. El se interesează de voi, să vă meargă bine. Zi și noapte el este pregătit să meargă unde este chemat și să facă tot posibilul pentru a ajuta. Acesta este un slujitor adevărat al lui Dumnezeu.

El m-a rugat de multe ori să vin. Eu îl iubesc cu atât mai mult, pentru că m-a rugat de mai multe ori să vin, căci astfel aduce la exprimare încrederea lui. El nu m-ar pune în fața oilor sale, dacă ar crede că le-aș păgubi. Nici un păstor nu ar face aceasta. El știe că eu fac ce este corect și el îmi face o onoare mare când mă roagă să vin. Punctul lui de vedere este bun. El crede până se adevărește. Acesta este un bărbat al credinței. Asta îmi place. Eu mă gândeam ce aș putea să-i spun adunării? Fără îndoială sunteți învățați în toate. Dar în timpul acesta este o presiune pe oameni. Această stare depresivă nu cunoaște granițe, nici cea a denominațiilor și nici cea a epocilor, și nu ține seamă de persoană. Tânăr sau bătrân, bun sau rău, peste toți este această presiune.

Noi trăim într-un timp nevrotic, sub încordare nervoasă. Fiecare gonește de aici acolo și nu ajunge nicăieri. Aceasta este impregnarea acestei epoci. Eu știu că aceasta adunare este tot așa de chinuită ca toate celelalte. Noi suntem chinuiți în biserica noastră și peste tot în întreaga lume este la fel. Este o zi de presiune. Totul se întâmplă în grabă — grabă și așteptare. Se circulă cu nouăzeci de mile pe oră pentru a ajunge acasă la masa de seară și apoi trebuie să mai aștepte două ore ca să se facă mâncarea gata. Așa este. Este timpul acesta. În grabă intrați într-o stare nervoasă. Dacă nevasta vă contrazice un pic, atunci voi vă înfuriați. Dacă bărbatul zice ceva, voi bateți cu piciorul în podea și îi spuneți să părăsească încăperea. „Bărbate, eu nu vreau să mă mai cert cu tine, ieși afară.”

„Nevastă, eu sunt așa de nervos.”

De ce, ce s-a întâmplat? Toate acestea sunt o aglomerare de presiuni și rezultatele sunt procedurile greșite. așa este. Aceasta cauzează că cei săraci, cei din clasa mijlocie și cei bogați să procedeze așa. Aceasta cauzează că cei cu mintea inversă și oamenii buni să procedeze astfel, căci este o presiune care este exercitată. Presiunea trebuie lăsată undeva afară. Dacă nu se întâmplă aceasta, atunci cazanul explodează.

Noi constatăm aceasta. Se aglomerează tot mai mult în timpul zilei. Voi vorbiți cu șeful vostru la lucru despre una sau cealaltă. Și când vorbiți cu copiii: „Veniți aici!”, atunci ei spun: „Mamă, eu sunt ...” Așa este. Se aglomerează. Câteodată simțiți că vă pierdeți capul, eu știu cum este, cu aceasta sunt confruntat în fiecare zi. Eu știu ce înseamnă aceasta. Se tot adună.

Acum câteva seri m-am gândit la aceasta. Eu m-am dus într-un spital. Eu am fost de părere că păstorul nostru este bolnav, dar el a fost numai slăbit. A alergat încoace și încolo în grabă până a fost epuizat total. Mi s-a telefonat la birou și m-au întrebat dacă pot să fac eu vizitele sale. Eu am fost toată ziua la tratative cu predicatori din diferite orașe, dar am acceptat. Eu am făcut toate vizitele, și m-am dus și într-un anumit spital. Mi s-a dat numele unei femei și numărul camerei ei. Eu m-am dus cu circa cincisprezece până la douăzeci de minute mai devreme de ora de vizită și m-am interesat de femeia aceea. Eu am spus că sunt predicator și că vreau să vizitez o anumită femeie. Doamna de la ghișeu era ocupată cu ceva. Ea s-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ce doriți?” Eu am răspuns: „Eu vreau să aflu unde se află o anumită femeie pe această secție.”

Ea a spus: „Eu nu știu!”

Eu am spus: „Mie mi s-a dat numărul acesta, dar am vrut să mă informez mai întâi.”

Ea a răspuns: „Dacă aveți numărul, atunci mergeți acolo.” Eu i-am mulțumit, am mers până la cameră și am întrebat: „Se află aici o femeie cu numele acesta?”

„Nu!”

M-am dus înapoi și m-am uitat pe biletul care scria așa. Când m-am întors, femeia stătea acolo și eu am spus: „Acest număr este greșit.”

„Cum se numește femeia?” și ea a spus: „Ea nu se află la etajul acesta.”

„Mulțumesc! Eu voi merge sus.”

Eu m-am dus la etajul următor și acolo am văzut un doctor șezând la masa de scris. Eu am spus: „Cum vă merge?” S-a uitat la mine și apoi iarăși în jos, astfel eu m-am gândit: „Pe acela trebuie să-l las în pace.” Eu m-am dus mai departe și am văzut o doamnă, o soră medicală.

Eu am spus: „Scuzați-mă!” Ea a spus: „Ce doriți?”

Eu am răspuns: „Se află aici o femeie cu numele acesta?”

Ea a răspuns: „Eu nu știu.”

„Ar trebui să fie numărul de camera 321 sau 221. La 221 am fost deja și nu se află acolo, de aceea eu am crezut că poate este aici.”

Ea a spus: „De ce nu mergeți atunci la 321?”

Eu am spus: „Mulțumesc!”

Când am ajuns acolo am întrebat din nou și mi s-a spus: „Nu!”

O femeie din camera vecină a spus: „Ea s-a aflat în camera 31.”

Eu i-am mulțumit, am mers acolo și mi s-a spus că a fost dusă într-o altă cameră la un etaj mai jos.

Eu m-am gândit: „O, timpul meu!” Eu m-am dus din nou jos, și mi s-a dat numărul de cameră. Eu nu am îndrăznit să mai întreb, de aceea m-am dus peste tot și am căutat camera, dar nu o puteam găsi.

În spitalul acela era totul așa de încurcat. Un doctor venea cu o geantă și un stetoscop în mână. Eu nu văzusem până atunci niciodată un bărbat care era de un metru douăzeci și un metru douăzeci lat. El s-a apropiat și eu am zis: „Bună seara! Puteți să-mi spuneți unde se află cutare cameră?” El a spus: „Pe aici și apoi acolo drept înainte.” Eu am răspuns: „Mulțumesc pentru informație.”

Acesta este adevărul. El a spus: „Aici drept înainte și apoi acolo.” Eu am spus: „Mulțumesc!” și m-am gândit: „Până acum nu am ajuns prea departe.”

Eu m-am uitat înapoi și am văzut o doamnă drăguță la birou. Eu m-am dus la ea și am zis: „Bună seara!”

Ea a spus: „Cum vă merge?” Eu am zis: „Eu sunt cu totul încurcat”, și i-am spus povestea mea, zicându-i: „Undeva se află o femeie care trebuie să fie operată mâine, și ea este aproape de moarte. Eu sunt un predicator, și pentru că păstorul nostru nu a putut să facă vizita, mi s-a dat numărul acesta.”

Ea a spus: „Un moment frate Branham, eu o voi găsi.” Eu i-am mulțumit DOMNULUI.

Ea a pus totul deoparte și s-a dus dincolo. Apoi ea a zis: „Da, frate Branham, ea se află acolo la stânga ta, chiar acolo.”

Eu am spus: „Mulțumesc mult!” Eu m-am întors și m-am gândit: „Așa este când lași aburul afară.”

Totul se întâmplă în epoca aceasta nevrotică. În fiecare s-a adunat câte ceva. Nimeni nu are timp. Aceasta se depozitează atât timp, până se întâmplă ceva. Aceasta face ca oamenii să fie nervoși și să spună lucruri pe care nu le doresc.

Fiecare este de vină. Eu sunt de vină, voi toți sunteți de vină. Noi facem sub presiune lucruri pe care normal nu le facem. S-a adunat o presiune excedentară. Înainte de a merge mai departe, aș vrea să precizez că eu cred că dușmanul este cel care provoacă această presiune. Eu cred că este Satana.

Noi știm că venirea DOMNULUI este aproape și Biblia spune că Satana va umbla în ultimele zile ca un leu care răcnește. Dacă el vă poate pune sub această presiune, atunci luați hotărâri încoace și încolo pe care nu le-ați face dacă v-ați așeza și v-ați gândi asupra acestor lucruri. Acum aproximativ trei ani, m-am dus la vânătoare și am avut ca ghid un indian. Eu mă grăbesc tare la vânătoare, acesta este felul meu. Și din cauza aceasta se produce o presiune.

Am fost la vânătoare cu indianul și eu am tot sărit de pe cal. În munți erau cerbi, și eu am cotit-o. Bătrânul indian era cu zece ani mai în vârstă ca mine. El venea gâfâind după mine, și eu strigam: „Vino căpetenie, vino!” El spunea: „Prea repede, prea repede!” Eu spuneam: „Vino aici!”

Eu fugeam mai departe, și el iarăși zicea: „Prea repede.” Eu am mers mai încet, și totuși el a zis: „Prea repede.” Eu mergeam încet, dar totuși pentru el era prea repede.

Eu am spus: „Căpetenie, acolo sus este un cerb.” El a spus: „El rămâne acolo, el este născut acolo.” Eu am răspuns: „Tu ai dreptate.” „El rămâne acolo pentru că este născut acolo! Predicatorii vânează prea repede și alungă vânatul. Fă-o că indienii: un pas înainte, de nouă ori să te uiți împrejur.”

Eu m-am întrebat cât de încet ar trebui să merg, ca să pot veni jos. Eu eram pe cărarea care ducea în sus pe munte, și el a spus: „Un pas înainte, de nouă ori să te uiți împrejur.” Să te uiți de nouă ori împrejur, înainte de a face un pas. Dar vedeți, el nu se grăbea. Eu m-am gândit asupra acestui lucru.

Mama mea iubita este astăzi în slavă. Când a murit, mi s-a pus întrebarea: „De ce nu porți astăzi o floare albă ca semn că mama ta a murit?” Eu am răspuns: „Mama mea nu a murit, mama mea trăiește.” Eu am purtat o floare roșie și oamenii ziceau: „Eu am crezut că mama ta a murit.” Pentru ca să nu-i mai încurc și să nu se adune și mai multă presiune, nu am mai purtat niciuna. Ea nu a murit, ea numai doarme. Ea este la Hristos.

O, acest timp nervos, nevrotic în care trăim! Voi știți, pentru toate acestea doctorii nu au nici un răspuns, căci și ei sunt chinuți de aceasta. Nu putem aștepta un răspuns de la ei, nici ei înșiși nu știu ce trebuie făcut. Voi spuneți: „Domnule doctor, eu sunt pe cale să-mi iau viața. Eu nu știu ce trebuie să fac.” El v-ar putea răspunde: „Și mie îmi merge la fel.” Nu există nimic ce ați putea face. El vă prescrie un calmant și după ce se termină efectul, sunteți mai nervoși decât ați fost vreodată. Este așa de parcă un bețiv ar bea mai mult pentru a ieși din beție. Vedeți,

voi nu puteți. Nu există nici un răspuns. Doctorii nu îl au. Dar Dumnezeu îl are. De aceasta vrem să ne ținem, să vorbim despre aceasta. Ei nu au nici un răspuns. Dumnezeu are răspunsul. El este răspunsul. Hristos este răspunsul la fiecare problemă pe care o aveți.

Despre El vom vorbi acum. În Vechiul Testament cineva era sub presiune dacă făcea ceva greșit, de exemplu dacă a vărsat sânge nevinovat și era fugărit. Dacă un bărbat a ucis pe un altul și a făcut ceva greșit, atunci era căutat printre oameni până era găsit. Apoi era omorât. Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi. Un astfel de om nu avea un loc unde se putea opri.

Dacă cineva făcea ceva fără voie și nu i se dădea crezare, atunci trebuia să se refugieze, căci rudele acestui bărbat sau acestei femei, indiferent cine era, îl căutau. Și după ce îl găseau, se spunea: dinte pentru dinte, ochi pentru ochi. Acesta era felul lor de viață.

El nu putea să se stabilească nicăieri, căci era fugărit. El nu știa ce putea să facă, căci el era pe fugă. Aceasta se potrivește și pentru timpul de astăzi. Eu cred că aceasta produce o astfel de presiune, încât noi suntem pe fugă. Aceasta este concepția lumii de astăzi. Noi știm că ei sunt greșiți și că venirea DOMNULUI este așa de aproape, și presiunea se aglomerează tot mai mult. Ei sunt pe fugă, se aruncă în distracții pentru a lăsa presiunea afară. El se uită la televizor, povestesc glume murdare, caută ceva prin care pot să lase presiunea afară. Ei sunt în refugiu. Ceva este pe cale să se întâmple. Ei știu aceasta. Ei beau până mor și se distrează, ei sunt pe fugă. Ei știu că se va întâmpla ceva. Lumea vorbește despre aceasta. Noi știm că ceva este pe cale să se întâmple. Lumea aceasta ar putea exploda înainte de zorii zilei. Fiecare națiune este încordată. De ce? Când am fost în Africa, mă uitam la o turmă de oi. Acolo era un miel care păștea liniștit, și dintr-o dată a devenit neliniștit. El păștea și se uita tot timpul împrejur. Când mai era încă liniștit, m-am uitat la el. Arăta așa de blând. Eu m-am gândit: „Nu este liniștit acolo? Uitați-vă la viețuitoarea aceasta mică.” Păstorul, un băștinaș, care le păzea, se afla după gard.

În timp ce mă uitam la acest miel mic, deodată el a devenit nervos și eu m-am gândit: „Ce s-a întâmplat cu el?” Eu mă uitam la el printr-un binoclu. El a devenit nervos și privea tot împrejur. Începuse să behăie; nu știa ce să facă. Și eu m-am gândit: „De ce este deodată așa de nervos mielul acesta mic? El se afla pe o pajiște mică. Dar în depărtare am observat că ceva se tot ridică și se lăsa iarăși jos. Aproximativ o jumătate de milă de el, ascuns în iarbă, se furișă un leu. Și ceva în mielul acesta mic s-a aglomerat, și el știa că se apropie ceva rău. El nu putea vedea nimic. Leul a mirosit mielul și vroia să îl ia repede, înainte de a-l salva păstorul. Eu am privit cum s-a adunat presiunea în el. Din depărtare leul se furișă

încet. Deși mielul nu putea vedea leul, totuși era ceva în el care-i zicea că se apropie un pericol.

Așa este astăzi. Ceva din oameni îi lasă să știe că se va întâmpla ceva, asta o știm. Credincioșii știu asta. Lumea o știe. Bețivul și jucătorul o știu. Omul de afaceri, conducerile, ONU, toți știu că se va întâmpla ceva în curând. Presiunea s-a adunat.

Femei, mame fumează țigară după țigară. Eu le văd când vin la școală. Ele trec pe acolo în timp ce eu mă uit la copiii și câinele meu. Ele circulă cu șaptezeci de mile pe oră într-o zonă de douăzeci de mile. În timp ce femeile își aduc copiii la școală, au o țigară în mână, zbiară la copiii și trebuie să frâneze așa de tare încât șuieră cauciucurile. Apoi vin înapoi. Nu demult am observat cum o mamă modernă a venit repede și patru sau cinci copii au trebuit să treacă în grabă strada. Unde a vrut să meargă? Ce s-a întâmplat? Poate a vrut să vadă neapărat un program la televizor.

Așa este. Presiune! Aceasta este cauzată de ceva. Mai demult ei nu făceau așa ceva. Ceva se apropie—moarte și distrugere se apropie. Ele nu mai sunt departe. Ceva se apropie de noi. În Vechiul Testament DOMNUL s-a îngrijit pentru cazul în care se întâmpla lucruri fără voie. Dacă sunteți nevinovați, atunci Dumnezeu vă va croi un drum.

Dacă un bărbat a ucis un altul cu voia, el era pierdut. El nu mai putea rămâne în locul acela. Dar dacă era un accident care s-a întâmplat fără voie, atunci pentru el exista un loc de refugiu. Unul din ele a fost Ramot-Gilead. Eu cred că au fost șase cetăți de refugiu pe care le-a zidit Iosua. În aceste cetăți puteau să se refugieze oamenii. Dacă ei făcuseră ceva greșit fără voie, atunci mergeau la una din aceste cetăți libere și apăreau la poartă. Portarul îl întreba pe respectivul de ce vine și ce a făcut. Apoi venea procesul. Dacă procesul avea loc în fața porții cetății și respectivul era găsit nevinovat pentru că nu a făcut fapta cu intenție, atunci omul era lăsat în cetate, în locul de refugiu. Atunci dușmanul nu-l putea ajunge. Dacă a mințit și a procedat greșit și intra în cetatea liberă, chiar dacă punea mâinile pe coarnele altarului, totuși dușmanul avea dreptul să-l tragă de la altar și să-lucidă. Da, pentru că el era vinovat și a procedat cu voia, trebuia pedepsit.

Toată problema îl învinuia pe respectivul. Bineînțeles că un astfel de om era nervos. Poate erau o mulțime de bărbați după el. După fiecare stâncă, fiecare munte, fiecare tufiș se putea ascunde dușmanul și să-l aștepte. El era nervos. Dar dacă ajungea în această cetate, el era eliberat de presiune. El era în siguranță. Acum el era la adăpost, pentru că a găsit locul pregătit. Locul pregătit de Dumnezeu se îngrijea ca cei nevinovați să nu fie uciși, ci eliberați de moarte, pentru că ei au făcut-o fără voie. Dacă a făcut-o cu voia, atunci trebuia să suporte consecințele. Nu exista nici o șansă pentru el, dacă a făcut-o cu voia. Astăzi există

două grupuri de oameni, dacă pot să spun aceasta. Astăzi există femei și bărbați în lume, care în realitate nu vor să facă ceea ce fac. Astăzi sunt femei și bărbați în lume care nu doresc să păcătuiască. Mie îmi pare rău de ei. Ei nu vor să facă nimic greșit și totuși o fac. Ei sunt îndemnați la aceasta. Există un loc pentru cei care vor să facă ce este drept. Există un loc în care ești eliberat de această presiune. Este adevărat. Dar există și acei pe care nu-i interesează aceasta.

Acum câteva zile, fratele Hickerson mi-a dat un permis ca să pot intra în penitenciarul de stat în La Grande, Kentucky. Eu am vrut să pescuiesc acolo. Acolo m-am întâlnit cu un tânăr negru din Louisville cu care am intrat în discuție. Eu l-am întrebat: „Ce a făcut un bărbat care arată așa de bine și este inteligent ca d-voastră?” El a răspuns: „Predicatorule, așa și așa s-a întâmplat. Nimeni nu este de vină, numai eu. Eu am fost odată al DOMNULUI. Numele meu este Bischof (episcop). Ei mă numeau Sfântul Bischof (episcop), pentru că îi slujeam DOMNULUI. Soția mea și eu avem o fetiță. Dar într-o zi nu am mai putut rezista, m-am îndepărtat de DOMNUL și m-am dus în lume. Eu am avut un tată credincios și o mamă credincioasă. Dar după aceea am fost trimis peste ocean în Coreea.” El a povestit despre bătăliile care le-a trăit și tot ce i s-a întâmplat. El a spus: „Acolo ne-am dus să dansăm, etc. Eu am ajuns într-un anturaj rău. Într-o zi au venit doi băieți și au zis: „Bischof, noi vrem să cumpărăm alimente. Ne duci până acolo?” Soția mea mă chemase chiar la masă. Ea a vrut să mă convingă și a zis: „Dragă, nu merge cu ei. Nu este nimic bun în băieții aceștia. Noi trebuie să ne îndepărtăm de ei și să ne întoarcem la adunare.” Apoi eu am răspuns: „Eu nu vreau s-o fac, dar băieții aceștia trebuie să meargă la cumpărături. Îmi este penibil dacă nu-i pot duce până acolo.” Eu am vrut să le dau mașina mea. Ea a zis: „Nu le-o da, că o vor strica. Du-i până acolo și vino înapoi.” Eu i-am dus până acolo și i-am așteptat în parcare. Eu stăteam acolo și așteptam. Dintr-o dată a sunat alarma și băieții aceștia au venit fiecare cu un pistol în mână. Eu am închis ușa și am zis: „Voi nu puteți intra.” Unul dintre ei mi-a dat una peste cap, m-a tras în sus, a ridicat pistolul spre mine și a spus: „Nu vrei să conduci?” El a ridicat pistolul și a zis: „Dacă nu vrei să fii ciuruit, atunci fă ce-ți spunem, dacă nu te aruncăm afară și conducem singuri.” Eu am răspuns: „Voi nu puteți să mergeți nicăieri. O să vă prindă. Spuneți-le că eu nu am nimic de-a face cu aceasta, că sunt nevinovat.” Imediat după aceea i-a prins politia. La interogatoriu am fost întrebat de procurorul despre care am gândit rău: „Aceasta este mașina ta?” Eu am răspuns: „Da, domnule, dar eu ...” El a spus: „Răspunde-mi la întrebare.” O, frate, Satana are un fel anume de a proceda. El a spus: „„Răspunde la întrebarea mea. Este mașina ta?” Eu am răspuns: „Da domnule.” „Este acesta numărul tău?” „Da, domnul meu!” El a întrebat: „Ai fost acolo în parcare?” Eu am spus: „Bineînțeles, dar vreau să spun ...” El a repetat: „Răspunde-mi numai la întrebare!” După aceea eu am spus: „Da domnule!”

Apoi el a zis: „Asta este!”,

Pe baza acestui interogatoriu care a adus dovezile, el a fost condamnat pe zece ani, ceilalți au fost condamnați pe viață. El a spus: „Uite frate, eu am ajuns într-o societate cu renume rău. Nimeni nu este de vină în afară de mine.” Așa este.

Acum el are zece ani pentru a fi eliberat de presiune. Eu m-am rugat pentru el. Fratele Wood și eu stăteam acolo la apă, l-am luat pe băiat de mână și ne-am rugat acolo pentru el ca să fie eliberat cu suspendare. Eu mă mai rog pentru el, ca Dumnezeu să o facă. Ce este? Un om nevinovat sub presiune. Acestui bărbat ar trebui să i se dea o șansă. Dacă sunteți pregătiți astăzi să faceți ce este drept, sunt bucuros să vă pot spune că există un oraș liber, un loc de refugiu, și acesta este Isus Hristos. Dacă nu vreți să faceți ceva greșit, deși dușmanul este după voi, există o posibilitate de scăpare și această scăpare este în Isus Hristos. Este locul în care puteți veni să lăsați presiunea voastră afară. Dacă păcătuiți cu plăcere și nu vreți pe Dumnezeu, atunci dușmanul vă va birui cândva. Voi nu puteți veni la Hristos, pentru că nu vreți. Dar un om poate veni la Hristos. În Vechiul Testament un om trebuia să vină de bună voie în locul de refugiu. Așa trebuie să veniți și voi la Hristos.

Încă ceva: voi trebuie să fiți mulțumiți când va aflați acolo. Voi nu puteți să vă plângeți toată ziua și să spuneți: „Eu vreau să ies afară de aici. Eu vreau să plec de aici”, căci atunci veți fi scoși afară. Voi trebuie să rămâneți de bună voie acolo. Voi trebuie să vreți să rămâneți în oraș.

Dacă ați venit la Hristos, atunci nu puteți să vă uitați înapoi la lume. Biblia spune: „Cine pune mâinile pe plug și se uită înapoi, acela nu este vrednic pentru Împărăția lui Dumnezeu.” Aceasta este greșeala multor așa ziși creștini. El se face că ară, dar când vine o problemă mică, atunci devin nerăbdători.

Acum câteva zile am avut un asemenea caz, după cum știți deja. Vă mulțumesc pentru rugăciunile voastre. Când merg la vânatoare și la pescuit sau la tir, mi-am dorit întotdeauna o pușcă Weatherby magnum. Unii prieteni de-ai mei au vrut chiar să mi-o cumpere, eu îi cunosc. Dacă le-aș fi spus de aceasta, atunci mi-ar fi cumpărat-o cu plăcere. Doi sau trei au vrut chiar s-o facă. Dar eu nu am putut permite să se investească atâția bani într-o pușcă, în timp ce mai sunt misionari pe drum fără încălțăminte. Asta nu am putut s-o fac. Fratele Wilson i-a dat lui Billy Paul o arma mică Roberts 257. Și unul din frații mei, un prieten, a spus: „Frate Branham, aceasta armă poate fi regăurită. Pot să o fac foarte ieftin.” Eu i-am permis. El a venit înapoi, eu am încărcat arma și trăgând cu ea, a explodat în mâinile mele. Țeava a zburat aproape cincizeci de metri depărtare de mine, și închizătorul a zburat în spatele meu. Este o minune că nu am fost sfâșiat. Au fost cinci până la șase tone presiune cărora le-am fost expus. Un doctor a

spus: „Singurul lucru pe care îl știu este, că bunul DOMN a fost prezent acolo și te-a păzit pe tine, slujitorul Lui.”

Lucrul asupra căruia mă gândesc, este următorul: dacă ar fi fost o armă Weatherby! Ce s-a întâmplat? A fost o greșeală în arma. Aceasta a fost găurită prea mult și de aceea era slobodă. Aceasta este problema cu mulți dintre noi, cu pocăința noastră: noi suntem prea degajați.

Dacă ar fi fost de la început o armă Weatherby, din oțelul din care se toarnă o închizătoare, atunci gaura ar fi fost corespunzătoare. Ea nu ar fi explodat. Dar pentru că s-a încercat să se facă altceva din ea, care nu era în realitate, a explodat. Același lucru îl va constata oricine susține că este un creștin și nu face un început corect prin nașterea din nou. Cândva el va exploda. Pentru că este prea multă presiune. El nu va rezista. El va exploda cândva.

Oamenii încearcă să zică una și cealaltă. Ei imită o slujbă la care nu au fost chemați. La sfârșit va exploda. Voi trebuie să fiți trimiși de Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să fie Acela care confirmă, nu o strângere de mâini sau o poveste sentimentală, ci aceasta o primiți pe baza sângelui vărsat al lui Hristos, prin credința voastră în ceea ce a făcut Dumnezeu pentru voi prin Isus Hristos. Dacă aceasta nu este așa, atunci veți exploda cândva. Cineva vă va calca pe picioare și deja ați dispărut. Vedeți, presiunea se adună până la punctul în care are loc explozia. Un om trebuie să rămână de bună voie în locul de refugiu. El nu poate intra acolo ca să critice. El trebuie să rămână acolo fără să comenteze deloc. Afară el va pieri: înăuntru el este în siguranță.

Eu vreau să le spun acum ceva celor care nu sunt încă creștini. Eu am venit în acest oraș de refugiu acum treizeci de ani. Frate, niciodată nu am vrut să ies afară de aici. O, eu am intrat înăuntru, în Hristos. Tot ce mi-am dorit, am găsit aici. Eu nu vreau să ies de aici. Eu mă rog zilnic: O, Dumnezeule, eu sunt așa de bucuros că sunt aici, lasă-mă să rămân aici, eu nu vreau niciodată afară. Eu știu că El nu mă va părăsi niciodată. Eu știu că El nu vă va părăsi niciodată. Dacă presiunea este mare, atunci El va fi scăparea voastră. Noi nu trebuie să ne mai îngrijim de nimic. Dacă voi sunteți sub o astfel de presiune, încât nu știți unde mergeți și ce se întâmplă după moarte, și voi sunteți aproape de moarte, atunci trebuie să veniți la Hristos, la locul vostru de refugiu și să lăsați presiunea afară. Rezolvați-o odată pentru totdeauna. Indiferent ce se întâmplă, Hristos este refugiul nostru. Dacă noi venim la El, putem să lăsăm presiunea afară. Voi puteți să încetați să vă faceți griji de ce se va întâmpla când muriți; ce se va întâmpla cu nevasta, ce se va întâmpla cu soțul, ce se va întâmpla cu copiii. Veniți la Hristos și lăsați presiunea afară. El ne-a dat toate lucrurile. Totul este pentru noi în Hristos. Lăsați pur și simplu presiunea afară.

De exemplu, dacă cineva v-ar da un milion de dolari, atunci ar veni o anumită presiune asupra voastră. Voi poate vrei să aparțineți de o biserică, dar presiunea devine tot mai mare. Metodistii vă vor spune că ei sunt adevărați și bapțiștii sunt pe dos. Bapțiștii vor spune că ceilalți sunt pe dos și ei sunt adevărați. Aceasta ridică presiunea și mai mult, și voi nu știți ce poziție să luați. Dar dacă veniți la Hristos, atunci puteți să lăsați presiunea afară. Atunci totul a trecut. Este rezolvat.

Este locul de siguranță pregătit de Dumnezeu. Dumnezeu a zis: „Numele DOMNULUI este un turn tare; cel neprihănit fuge în El și stă la adăpost.” În timpul bolii, când doctoral spune: „Nu se mai poate face nimic”, atunci să nu permiteți să se adune presiune, ci lăsați presiunea afară. Chemați-l pe predicatorul vostru, lăsați-vă unși cu untdelemn, să se roage pentru voi și rugăciunea îi va ajuta bolnavului și DOMNUL îl va întări. Eliberați-vă de presiune.

El este refugiul nostru. În timp ce voi sunteți în locul acesta de refugiu, aveți dreptul la tot ce este acolo. Hristos este refugiul nostru. Tot ce aveți nevoie, este în El. Amin. Dacă sunteți bolnavi, să nu adunați presiunea, ci lăsați-o afară. Voi spuneți: „Eu mă întreb, frate Branham...” să nu vă întrebați nimic, ci lăsați presiunea afară, lăsați cazul lui Dumnezeu și mergeți mai departe de parcă totul ar fi trecut. să nu aglomerați presiunea. Lăsați-o afară.

Voi ziceți: „Eu sunt așa de îngrijorat, frate Branham. Eu nu știu ce să fac mai departe.” Lăsați presiunea afară! Amin! În orașul de refugiu El v-a preluat grijile. Voi nu mai aveți nevoie de ele. Aruncați grijile voastre asupra Lui, căci El se îngrijește de voi. Să nu vă îngrijați de grijile voastre. Aceasta este treaba Lui.

Acum câțiva ani, m-am întâlnit aici într-un magazin cu o femeie. Ea era de vreo șazeci de ani, dar arăta doar de treizeci de ani. Eu am întrebat-o: „Cum faci asta, soră?” Ea a spus: „Frate Branham, eu am doi fii. Ei sunt doctori și sunt mai în vârstă ca tine.” Sincer, ea nu arăta mai mult de treizeci de ani. Ea a spus: „Știi ceva, când am venit la Hristos aveam aproximativ doisprezece ani. Eu m-am așezat și m-am gândit. Eu citisem despre alte religii, dar când am găsit adevărul, de când am venit la Hristos și i-am predat Lui problema mea, sufletul meu și tot ce este al meu, de atunci nu m-am mai îngrijorat niciodată. El a făgăduit că se va îngriji de toate necazurile mele. Dacă El nu este destul de mare să facă aceasta, cum aș putea s-o fac eu atunci? De ce să mă mai îngrijerez de aceasta?” Asta este.

Hristos a făgăduit că va purta toate grijile voastre. Aruncați toate grijile voastre asupra Lui. De ce mai sunteți îngrijați? Grijile formează presiunea, și presiunea explodează. Aruncați grijile voastre asupra Lui. Încetați să vă mai faceți griji. Voi întrebați: cum să fac eu asta? Încredeți-vă în făgăduința Lui. El a făgăduit că o va face, chiar și în timpul morții, când îngerul morții va veni în încăperea. Voi spuneți: „O, frate Branham. Eu știu că voi fi nervos.” O, nu, voi sunteți în locul de refugiu. Nu, nu! Voi știți că trebuie să muriți. Într-o zi va trebui să plecați. Veniți

în locul de refugiu. Simțiți-vă adăpostiți. Asta este. Voi sunteți siguri atâta timp cât sunteți în locul de refugiu. Gândiți-vă, El a murit pentru voi, El se îngrijește de voi. El a murit pentru voi.

Să cercetăm încă o dată această problemă. Voi spuneți: „Frate Branham, crezi tu că atunci când va veni îngerul morții, nu te va pune sub presiune?” Nici un pic! „Cum faci tu asta?” Veniți în locul de refugiu! Asta este. Voi spuneți: „Frate Branham ...” Un moment, vă rog. Să privim înspre Israel în Egipt. A venit timpul în care Dumnezeu a zis: „Eu voi trimite îngerul morții prin țară pentru a fi ucisii primii născuți din fiecare familie care nu are uns cu sânge stâlpilor ușii și pragul de sus al caselor.” Noaptea cea mare a Paștelor sosise. Aici era Israel, poporul făgăduinței, care urma să între în țara făgăduită. Era noaptea sărbătorii azimilor. Îngerul morții era în țară. Pe stradă se auzeau strigate. Se vedeau două aripi care treceau pe stradă. Credeți voi că Israelul era în panică? Nu! Moartea era la ușă. Băiatul, primul născut din familie, putea să privească afară pe fereastră și să-l vadă pe îngerul mare și negru. El privea și spunea: „Tată, mă iubești?” „Desigur că te iubesc, fiul meu.”

„Tată, eu sunt primul născut?” „Da, fiul meu, tu ești.” „Uite tată, îngerul l-a luat pe băiatul de acolo. Eu l-am cunoscut. Eu m-am jucat cu el. O tată, acum se apropie de casa noastră.” „Fiul meu, vezi stâlpilor ușii?” Aleluiah!

„Tată, mă va lua?” „Nu, fiul meu. Ție nu îți poate face nimic.” „De ce?” „Aceasta este făgăduința Lui: „EU voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi.” Du-te, ia-ți jucăria și te joacă, fiul meu. Nu trebuie să te îngrijorezi. Noi suntem în locul de refugiu al lui Dumnezeu. Lasă presiunea afară.”

Israelul putea să citească în Biblie. În timp ce ceilalți zbierau și presiunea venea peste ei, Israelul era liniștit. De ce? Moartea era în fața ușii, dar ce folos? Ea nu le putea face nimic. Dacă vine moartea la voi, o, slavă lui Dumnezeu, atât timp cât este împlinită cerința lui Dumnezeu și sângele împăcării este uns pe stâlpilor și pragul inimii voastre, la ce îi folosește? Nu mă poate împiedica. Dacă doctorul spune: „Măine trebuie să mori!”, ce îmi pasă? Sângele este pe stâlpi. Voi trebuie și-așa să muriți. Dar dacă sângele a fost uns, atunci vă așteaptă învierea.

Israelul putea fi liniștit. În el nu a fost acumulată presiunea, căci ei știau că îngerul morții nu-i putea lovi. Ei erau sub sânge. Era calea pregătită a lui Dumnezeu.

Vedeți acum! Voi întrebați: ”Pot să fiu sigur de aceasta?” Vedeți creștini, despre ce este vorba. „Pot să fiu sigur de aceasta?” Despre aceasta am vorbit ultima duminică. Israelul a fost poporul făgăduinței, al legământului, poporul lui Dumnezeu. Lor le-a fost făgăduită o țară cu lapte și miere. Ei nu văzuseră țara aceasta niciodată. Nici unul din ei nu a fost vreodată acolo; ei nu știau nimic despre țara aceasta. Dar lor le-a fost făgăduită. Ei au ieșit din sclavie prin mâna lui

Dumnezeu și prin proorocul Lui, au umblat și au zis că sunt călători și străini care vor să intre într-o țară pe care nu au văzut-o niciodată. Niciunul din ei nu o văzuse. Gândiți-vă la aceasta! Ei au venit la graniță.

Printre ei se afla un luptător mare cu numele Iosua. Iosua înseamnă „Iehovah-Salvatorul”. Iosua a trecut Iordanul și a trecut în țara făgăduită. El a venit înapoi cu dovada că aceasta este o țară bună. Ei au adus struguri pe care trebuiau să-i ducă doi oameni. A fost exact așa cum a spus Dumnezeu. Curgea lapte și miere. Aceasta ar fi fost destul pentru bucuria tuturor. De ce? Iosua a adus dovada iară, despre care nu știa nimeni. Dar Dumnezeu le-o făgăduise lor. Lor le-a fost făgăduită o țara, și ei erau pe drum înspre ea.

Întreaga omenire a căzut într-o capcană, dar apoi a venit DOMNUL ISUS Hristos pe acest pământ. Isus înseamnă, Jahveh-Salvatorul”. El s-a dus jos la Iordanul-morții, a trecut Iordanul prin moarte, a înviat în dimineața Paștelor cu dovada că omul poate trăi după moarte. Aleluiah! Moartea nu este sfârșitul. Isus a dovedit că omul poate trăi după moarte. El a stat în fața lor și a mărturisit.

Înainte de a pleca El, a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și va voi pregăti un loc, mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Mai întâi El a murit. Soarele, luna și stelele s-au rușinat și și-au pierdut strălucirea. El a murit, un soldat roman i-a străpuns inima; a curs sânge și apa. El a murit, a fost pus în mormânt ca oricare alt om. Sufletul Lui a mers în iad, așa cum spune Biblia. Dar în dimineața Paștelor, El a înviat din morți. Mormântul și iadul erau înapoia Lui. El a zis: „EU sunt. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” Ei au crezut că este un duh, dar El a zis: „Aveți ceva de mâncare?” El a mâncat pește și pâine. Ca om, El a murit și a mers prin țară. El s-a întors cu dovada că un om poate trăi după moarte. Ce are de-a face moartea cu noi? Amin!

Lăsați presiunea afară! Nu numai aceasta, El ne-a dat făgăduința. Ce era? El ne-a dat o asigurare pentru moștenirea noastră. El a spus: „Aceasta să-i fie dată fiecărui credincios ca dovadă.” Unii trec pe aici în necredință. Voi nu credeți Cuvântul. Voi umblați în păcat și în lucrurile din această lume. Dar El a spus: „Cine crede în Mine are viață veșnică, o viață care nu poate muri.”

Recunoașteți acum: dacă primim Duhul Lui, noi care am fost morți în păcate și fărădelege, atunci El ne dăruiește nașterea din nou, viață nouă. Ce a făcut El? Noi am murit și am fost îngropați împreună cu Isus. Noi am fost înviați în Duh din lucrurile lumești și transpuși în locurile cerești. În seara aceasta suntem împreună în locuri cerești în Isus Hristos.

Câți creștini de aici mai iubesc încă lumea? Dacă o mai iubiți, atunci nu sunteți creștini. Voi vă declarați pentru creștinism, dar nu îl posedați, căci dacă un om a

gustat o dată din Hristos, este mort pentru lucrurile din lume. În nici un caz el nu mai are vreo cerință să meargă acolo înapoi.

Ce efect are? Viață! Pavel a spus: „Eu nu mai trăiesc cum am trăit odată. Eu trăiesc, dar Hristos trăiește în mine.” De ce? El a fost scăpat de păcatele acestei lumi. Și noi putem să privim înapoi și să vedem unde am trăit odată. Acum noi trăim altfel. Ce este? Este siguranța că noi am murit și viața noastră este ascunsă prin Hristos în Dumnezeu și este pecetluită cu Duhul Sfânt și suntem ridicăți deasupra lucrurilor lumești. Astfel noi am venit la viață cu aceeași dovadă cu care a venit El înapoi și ne-a confirmat-o.

Țara este minunată. Acesta este acontul. Aceasta este arvuna pentru mântuirea noastră. Este arvuna pentru contractul lui Dumnezeu. „... Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Lasă presiunea afară, frate. Amin! Înțelegeți aceasta?

Vedeți, Ilie, marele prooroc, este un simbol înspre Hristos. Elisei, un simbol înspre Biserică, cu dubla măsură a Duhului care a venit asupra lui. Într-o zi El s-a dus la Iordan — un simbol înspre timpul acesta, conducerea aceasta și ce au acum, Ahab, Izabela, etc. Voi vă mai amintiți de predica mea despre aceasta. Vedeți, Elisei l-a urmat pe Ilie dintr-un motiv. Amin. Unde l-a luat pe el? — la Iordan, peste Betel, Ierihon și pe lângă școala proorocilor. În același mod va conduce El prin neprihănire, sfințire, a muri pentru a primi viață. Nu o denominațiune, nu o dogmă, voi înșivă trebuie să muriți ca să puteți fi născuți din nou.

Ilie a lovit apa, a trecut Iordanul. Elisei l-a urmat. Când Elisei s-a întors în partea cealaltă a țării, avea o măsură dublă. Astăzi noi Îl urmăm pe Isus în moartea Sa, prin botez suntem îngropați cu El și înviați la o viață nouă. Noi Îl credem. Noi am murit pentru lucrurile din lume, am recunoscut că nu suntem nimic. Botezați în Numele Lui, prin aceasta îngropați cu El și înviați la o viață nouă cu El. Duhul nostru este deasupra lucrurilor din lume. Așa suntem noi în Hristos. Acum avem o parte; dacă trecem de linia morții și peste Iordan, atunci vom avea o măsură dublă.

Deja în trupul acesta avem prin Duhul arvuna, pe Duhul Sfânt care nu poate muri, pentru că El este o parte din Dumnezeu. DOMNUL a spus: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Lăsați presiunea afară. Ce contează dacă vor arunca cu bombe atomice? Să facă ce vor. Noi știm un lucru: că am primit viață veșnică prin Isus Hristos, DOMNUL nostru. Ce ne interesează ce spune lumea? Ce contează această presiune? Nu ne interesează, căci putem lăsa presiunea afară.

Cu capetele noastre aplecate, să ne ridicăm mâinile.

Noi umblăm în lumină,
în lumina minunată,
acolo, unde strălucesc stropii harului,
luminează-ne zi și noapte
Isus, lumina lumii.

Tatăl nostru ceresc, Satana a pierdut lupta. Fiți răbdători. Nu lăsați să se adune presiunea. Eu stăteam aici și predicam să lăsăm presiunea afară, și Satana a încercat să mă tragă jos de pe platformă, ca să nu aibe loc chemarea la altar. DOAMNE, în inima mea ardea: „Cineva se află acolo. Cineva caută stânca aceasta.” Noi Îți mulțumim Tată, pentru biruință. Când a venit ultimul la altar, a apărut lumina. El a recunoscut că a pierdut, și Satana a trebuit să se retragă. Astăzi sunt aici cinci suflete scumpe — numărul îndurării. Cinci: Isus (Jesus-Iesus), credință (Glaube-Faith), îndurare (Gnade-Grace). O, Dumnezeu, Tu ești Dumnezeu. Tu nu poți da greș. Tu ai întotdeauna dreptate.

Eu stau aici deoparte și mă uit în jos. Aici este fiica sorei Wilsons. Eu o cunosc de când era o fetiță mică. Eu pot să-mi amintesc când Tu ai chemat-o. Eu îmi amintesc de seara aceea în New Market înainte cu mulți ani. Eu mă gândesc la aceasta, DOAMNE.

Lângă ea este o doamnă din New York care vrea să umble cu noi. Aici stă un bărbat tânăr și o femeie tânără în timpul acesta decisiv, în timp ce în lume ei dansează dansuri imorale și fac alte lucruri. Ei au venit să caute stânca.

La capătul altarului stă un bărbat tânăr, mâinile lui sunt ridicate. El vrea să găsească stânca. Isus, Tu ești stânca aceasta și Tu ai spus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” Stânca se află aici. Poate arată totul așa de străin, Tată, așa de simplu. Tu faci totul așa de simplu, astfel încât noi nu putem da greș. Când s-au ridicat de pe locurile lor și au urmat invitația, Satana a încercat să-i rețină înapoi, dar el a pierdut. Ca slujitor al Tău, eu pun mâinile peste ei și am să spun binecuvântarea Ta. O, Dumnezeu, fie că ei să Te urmeze, căci ei doresc să fie sinceri și să urmeze Duhului Tău. Eu fac același lucru.

Eu mă rog ca sufletul sorei mele să nu meargă în pierzare și ca cerința ei de a primi viața veșnică să fie acceptată în Numele lui Isus Hristos. Eu pun mâinile peste sora mea și sunt conștient că ea a trecut prin multe încercări. Eu știu că ea se roagă pentru băiatul ei drag. Eu știu că tatălui i-au curs lacrimi pe obraz în timp ce și-a adus jertfa lui. Când ne-am rugat azi dimineață, el l-a predat DOMNULUI pe băiat. Acești părinți își iubesc copilul. O, Dumnezeu, ei caută un loc unde își pot lăsa presiunea afară, știind că totul va ieși bine. Tată, noi am pus-o în mâna Ta. Tu

o vei accepta, nouă nu ne este teamă. Dăruiește-i Tu acum siguranța, Tată. Noi ne rugăm în Numele lui Isus.

Tată, acest bărbat tânăr și aceasta femeie tânără vin împreună ca să pun mâinile peste ei. Ei vin ca să poată lăsa presiunea afară. Această pereche frumoasă. Noi știm că ei ar putea fi o momeală pentru Satana, dacă i-ar putea folosi. Dar ei au fost scoși ca din foc. Ei vin, DOAMNE, pentru că vor să găsească un loc de refugiu. Ei vor să vină acolo unde pot să lase presiunea afară și să devină liniștiți înaintea lui Dumnezeu, știind că El este Dumnezeu. Eu Te rog Tată, să le dai acum siguranța veșnică. Fie ca toți solzii să fie luați de pe ochii lor.

Acest bărbat tânăr, DOAMNE, care stă aici cu mâinile ridicate, este ultimul. Când s-a ridicat să vină, au strălucit luminile. Acest număr ai chemat Tu. „Toți pe care Mi-i va da Tatăl, vor veni.” Tot ce putem să facem este să ținem tare de Cuvânt. Pe aceia pe care i-a destinat Tatăl pentru viață, Te vor urma. Și acum El a venit. El vrea să găsească stâncă, DOAMNE, ca să se poată odihni o vreme. Eu mă rog, o Dumnezeule, să-l aduci acum înăuntru în spărtura stâncii.

De s-ar rupe fiecare legătură. De ar pleca tot de la voi ce a fost împotriva voastră și ce v-a împiedicat. Fie ca furia, sau indiferent ce este, temperamentul, grijile, îndoiala, păcatul care se strecoară, să vă părăsească. DOAMNE, ca slujitorul Tău și fratele lor, vin înaintea Ta pentru ei, ca unul care stă între cei vii și cei morți. O, Dumnezeule, eu pretind aceste suflete. Eu pretind biruința în ascultare, în această chemare la altar. Noi știm că Satana a încercat să ne oprească, dar eu îi pretind acum ca slujitorul Tău. Eu îi predau Ție, DOAMNE Isuse, ca răsplată a biruinței harului Tău, ca răsplată biruinței prezenței Duhului Sfânt care i-a chemat în seara aceasta în diferite feluri și i-a condus la stâncă. Fie ca ei să lase presiunea afară și să știe că Isus a spus: „Nimeni nu poate veni la Mine, până nu este chemat. Și toți care vor veni, le voi da viață veșnică și îi voi învia în ziua de apoi.” S-a împlinit, DOAMNE. EU Ți-i încredințez Ție acum în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, în timp ce stați acolo. Dacă vă întoarceți la locurile voastre, atunci știți că cerințele voastre și toate lucrurile care s-au strecurat și sunt pe dos, sunt sub sânge. S-a isprăvit. Credeți asta? Credeți cu adevărat? Crezi cu adevărat, frate? Crezi tu soră? Credeți voi toți? Atunci așa să fie. S-a împlinit. Este deja trecut. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă dea toate cele bune în viața aceasta și viața veșnică, pe care o posedați deja. Voi sunteți deasupra păcatului. Păcatul este sub picioarele voastre. La ce mi-ar folosi mie dacă aș sta aici și v-as spune ceva neadevărat. Eu aș fi găsit ca înșelător la sfârșitul drumului meu. Voi ați primit viață veșnică, pentru că ați crezut în DOMNUL ISUS Hristos. Puneți acum fiecare păcat deoparte. Aruncați fiecare legătură. Mergeți liberi. Lăsați presiunea afară. Voi sunteți creștini. Voi ați fost

ridicați deasupra păcatului și ați primit arvuna pentru mântuirea voastră veșnică, pentru că Hristos v-a primit. Nu a spus El: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”? Atunci este rezolvat. Amin. Totul a trecut. Dumnezeu să vă binecuvânteze acum și să aibe milă de voi. Îl iubiți voi toți?

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,
căci El m-a iubit mai întâi
și mi-a răscumpărat mântuirea
pe Golgota.

Câți dintre voi simt că v-a părăsit presiunea?

Eu am găsit portul păcii
eu sunt mântuit și eliberat.

Chiar dacă în jurul meu este furtună,
În mâna Mântuitorului
eu am liniștea veșnică.

Așa cum se spune în povestea lui Charles Wesley, când se afla în locul de refugiu de lângă lac. El avea o colibă mică și citea. DOMNUL l-a condus acolo. Și în timp ce studia, Dumnezeu i-a dat o cântare. Mai întâi nici nu putea să înceapă. Dar apoi el a început ceva și inspirația l-a părăsit. El s-a dus la țarm, a ascultat valurile și a crezut că aude o inspirație în zgomotul valurilor. Dintr-o dată s-a ridicat o furtună. Nimic nu se petrece din întâmplare, totul este rânduit de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce se întâmplă, totul este numai pentru binele nostru.

El s-a grăbit în coliba lui mică, când a început să bată vântul. El s-a gândit: „Eu voi fi șters de pe țarm până voi ajunge acolo.” El și-a ridicat gulerul de la palton și a început să fugă. Ceva l-a lovit în piept. El a privit în jur. Era o vrabie mică, care căuta și ea un loc de refugiu. El a luat pasărea la sine până când a trecut furtuna și a răsărit soarele, a pus-o apoi pe degetul lui și a lăsat-o să zboare. După aceea i-a venit inspirația și a scris cântarea:

„Stânca mântuirii să se deschidă,
ascunde-mi adăpost Sfânt, în Tine ...”

O, asta îmi place. Stânca mântuirii într-o țară ostenită. Un adăpost în timpul furtunii. O, stâncă a mântuirii, adăpostește-mă în Tine! Ascunde-Mă, o, stâncă a mântuirii, care a fost bătută pentru mine.

Marii poeți ai cântărilor, de care ne mai bucurăm și astăzi! Voi întrebați: „Cântările sunt inspirate?” Isus a vorbit despre aceasta când a fost pe

pământ și s-a referit la Psalmi: „Nu este scris în Psalmi? Nu a spus David una sau cealaltă în acestea?” Bineînțeles că sunt inspirate, că predicarea sau altceva care este inspirat. Eu sunt așa de bucuros că am un adăpost. Un alt adăpost eu nu cunosc. Nădejdea mea este bazată pe sângele lui Isus și dreptate; atunci când totul trece în jurul meu, atunci El rămâne totuși nădejdea și stânca mea, eu rămân pe Hristos, stâncă neclintită căci toate celelalte sunt nisip mișcător. (Indiferent ce este.)

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi și pe păstorul vostru. Satana a încercat să stingă lumina, dar Dumnezeu are biruința. Amin.